

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2CdoPr/4/2025
Identifikačné číslo spisu: 1316217411
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:1316217411.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členiek senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a JUDr. Ivety Sopkovej, v spore žalobkyne D. E., narodenej Y., bytom D., zastúpenej spoločnosťou SLAVIKATTORNEYS s. r. o., so sídlom Bratislava, Mlynarovičova 13, IČO: 50 807 471, proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Pribinova 2, IČO: 00 151 866, o náhradu funkčného platu z neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B3-14Cpr/15/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. februára 2024 sp. zn. 16CoPr/5/2022, takto

rozhodol:

I. Dovolanie z a m i e t a .

II. Žalovaný m á voči žalobkyni n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred súdom prvej inštancie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 13. júla 2021 č. k. 14Cpr/15/2016-217

- uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu funkčného platu v sume 13.058 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy: 307,50 eur od 11. 08. 2017 do zaplataenia, 307,50 eur od 11. 09. 2017 do zaplataenia, 307,50 eur od 11. 10. 2017 do zaplataenia, 307,50 eur od 11. 11. 2017 do zaplataenia, 307,50 eur od 11. 12. 2017 do zaplataenia, 307,50 eur od 11. 01. 2018 do zaplataenia, 369,50 eur od 11. 02. 2018 do zaplataenia, 369,50 eur od 11. 03. 2018 do zaplataenia, 369,50 eur od 11. 04. 2018 do zaplataenia, 369,50 eur od 11. 05. 2018 do zaplataenia, 369,50 eur od 11. 06. 2018 do zaplataenia, 369,50 eur od 11. 07. 2018 do zaplataenia, 369,50 eur od 11. 08. 2018 do zaplataenia, 369,50 eur od 11. 09. 2018 do zaplataenia, 369,50 eur od 11. 10. 2018 do zaplataenia, 369,50 eur od 11. 11. 2018 do zaplataenia, 369,50 eur od 11. 12. 2018 do zaplataenia, 369,50 eur od 11. 01. 2019 do zaplataenia,

274,50 eur od 11. 02. 2019 do zaplataenia, 274,50 eur od 11. 03. 2019 do zaplataenia, 274,50 eur od 11. 04. 2019 do zaplataenia, 274,50 eur od 11. 05. 2019 do zaplataenia, 274,50 eur od 11. 06. 2019 do zaplataenia, 274,50 eur od 11. 07. 2019 do zaplataenia, 274,50 eur od 11. 08. 2019 do zaplataenia, 274,50 eur od 11. 09. 2019 do zaplataenia, a to všetko do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (výrok I.),
- žalobkyni priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 42 % (výrok II.),
- žalobkyni priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (výrok III.).

2. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobou z 21. 10. 2016 sa žalobkyňa voči žalovanému domáhala určenia, že nedošlo ku skončeniu jej štátnozamestnaneckého pomeru so žalovaným ku dňu 31. augusta 2016, a že zamestnanecký pomer trvá, ako aj náhrady funkčného platu v sume 1.615,50 eur za každý mesiac od 09. 09. 2016 až do času, keď jej žalovaný umožní pokračovať v práci alebo do doby, keď súd rozhodne o skončení štátnozamestnaneckého pomeru. Podaním z 11. 08. 2020 žalobkyňa zmenila žalobu jej rozšírením tak, že popri uplatnenom nároku na náhradu funkčného platu si uplatňuje i zákonný úrok z omeškania z náhrady funkčného platu, a to počnúc dňom 11. 08. 2017 až do zaplataenia, pričom na dopyt súdu podaním zo 07. 05. 2021 špecifikovala svoj peňažný nárok tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu funkčného platu v sume 62.062 eur (4 x 1.615,50 eur + 12 x 1.667,50 eur + 12 x 1.729,50 eur + 8 x 1.854,50 eur) spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne (špecifikovaný v bode 3. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie).

3. Medzitýmnym rozsudkom z 12. septembra 2019 č. k. 14Cpr/15/2016-102, ktorý v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 24. novembra 2020 č. k. 16CoPr/9/2019-170 nadobudol právoplatnosť dňa 16. februára 2021, bolo určené, že ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru, založeného medzi žalobkyňou a žalovaným služobnou zmluvou z 22. decembra 2015 ku dňu 31. augusta 2016, nedošlo a štátnozamestnanecký pomer trvá.

4. Predmetom konania tak zostal žalobkyňou uplatnený nárok na náhradu funkčného platu, ktorý si uplatnila vo výške 62.062 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z náhrady funkčného platu za mesiace júl 2017 až august 2018.

5. Súd prvej inštancie aplikujúc § 55, § 83 ods. 1 písm. c), § 84 ods. 1 písm. a), bod 1., § 113 ods. 1 veta prvá, § 120 zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom v čase neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru (ďalej len „zákon o štátnej službe“) a § 79 ods. 1, ods. 2 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení účinnom v čase neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru strán (ďalej len „Zákonník práce“) dospel k záveru, že nárok žalobkyne na náhradu funkčného platu spolu s úrokom z omeškania bol právne dôvodný, riadne preukázaný a uplatnený v správnej výške.

6. Uplatnením obligatórneho ustanovenia § 55 zákona o štátnej službe znížil uplatnený peňažný nárok žalobkyne za obdobie od 09. 09. 2016 do 09. 09. 2019 v celkovej sume 62.062 eur (09/2016 - 12/2016 funkčný plat 1.615,50 eur x 4 mesiace, rok 2017 funkčný plat 1.667,50 eur x 12 mesiacov, rok 2018 funkčný plat 1.729,50 eur x 12 mesiacov a 01/2019 - 08/2019 funkčný plat 1.854,50 eur x 8 mesiacov) o mzdu žalobkyne z výkonu práce vo verejnom záujme u zamestnávateľa - B. za obdobie od 15. 10. 2016 do 09. 09. 2019 v celkovej sume 49.004 eur (od 15. 10. 2016 do 31. 12. 2016 - mzda 1.300 eur brutto x 2,5 mesiaca = 3.250 eur, od 01. 01. 2017 do 31. 12. 2018 - mzda 1.360 eur brutto x 24 mesiacov = 32.640 eur a od 01. 01. 2019 do 09. 09. 2019 - mzda 1.580 eur brutto x 8 mesiacov a 9 dní = 13.114 eur). Súd preto priznal žalobkyni nárok na náhradu funkčného platu z neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru v sume 13.058 eur (62.062 eur mínus 49.004 eur) s tým, že zákonnú trojdňovú lehotu na plnenie na návrh žalovaného, s ktorým žalobkyňa súhlasila, predĺžil a poskytol žalovanému tridsaťdňovú lehotu na splnenie svojej povinnosti.

7. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 CSP s prihliadnutím na úspešnosť strán bola úspešnejšou stranou v konaní žalobkyňa, preto vychádzajúc z rozdielu medzi jej

plným úspechom v určovacom nároku a úspechom žalovaného v časti mzdových nárokov priznal žalobkyni nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 42 %.

8. Priznanie nároku na náhradu trov odvolacieho konania (týkajúceho sa medzitýmneho rozsudku) v rozsahu 100 % odôvodnil tým, že žalobkyňa zaznamenala plný procesný úspech v odvolacom konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 16CoPr/9/2019, v ktorom nebolo rozhodnuté o trovách odvolacieho konania.

II.

Odvolanie žalobkyne a žalovaného

9. Žalobkyňa v zákonnej lehote podala odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie, a to - proti výroku I. v časti, v ktorej Okresný súd Bratislava III nevyhovel podanej žalobe, t. j. v časti (nepriznanej) istiny 49.004 eur spolu s príslušným úrokom z omeškania z jednotlivých funkčných plátov - a proti výroku II. v časti nepriznaných 58 % náhrady trov konania, a to z dôvodu, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď súd prvej inštancie „nevyhovel podanej žalobe v celom jej rozsahu (napadnutý výrok I. rozsudku) z dôvodu, že považoval za skutkovo i právne dôvodný argument žalovaného, že v posudzovanom spore je potrebné aplikovať ustanovenie § 55 zákona o štátnej službe“ - podľa názoru žalobkyne sa dané ustanovenie na vec nevzťahuje.

10. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol odvolaním z 19. 08. 2020 aj žalovaný, namietajúc - priznanie náhrady funkčného platu za čas presahujúci 12 mesiacov, t. j. za obdobie od 09. 09. 2016 do 09. 09. 2019 a - vo vzťahu k priznaným úrokom z omeškania trval na už v konaní pred súdom prvej inštancie vznesenej námietke premlčania nároku na úroky z omeškania, uplatnené žalobkyňou až 11. 08. 2020.

III.

Postup súdu prvej inštancie pred predložením veci odvolaciemu súdu

11. Doplniacim rozsudkom z 31. augusta 2021 č. k. 14Cpr/15/2016-223 súd prvej inštancie doplnil svoj rozsudok z 13. júla 2021 č. k. 14Cpr/15/2016-217 o v poradí štvrtý výrok, ktorý znie nasledovne: „IV. Súd žalobu v prevyšujúcej časti nároku na náhradu funkčného platu a úroku z omeškania z a m i e t a .“

12. V bodoch 3. a 7. odôvodnenia tohto rozsudku súd prvej inštancie uviedol:

„3. Vzhľadom na skutočnosť, že predmetom konania bolo zaplatenie peňažnej pohľadávky (náhrady funkčného platu) v celkovej sume 62.062 eur spolu s príslušenstvom a súd nevyhovel peňažnému nároku žalobkyne v celom rozsahu, je zrejmé, že súd nerozhodol o celom predmete konania.

7. Súd uvádza, že rozsudkom z 13. júla 2021 č. k. 14Cpr/15/2016-217 nepriznal žalobkyni ňou uplatnený nárok na náhradu funkčného platu v celkovej sume 62.062 eur a súvisiaci nárok na zákonné úroky z omeškania v celom rozsahu, nakoľko vyhovel žalobe iba v sume 13.058 eur a tejto sume prislúchajúcom úroku z omeškania, preto bolo potrebné žalobu v prevyšujúcej časti peňažného nároku zamietnuť, a tak reflektujúc absenciu zamietavého výroku rozsudku pred nadobudnutím jeho právoplatnosti, súd postupom podľa § 225 ods. 1, 2 CSP aj bez návrhu procesnej strany doplnil rozsudok z 13. júla 2021 č. k. 14Cpr/15/2016-217 o v poradí štvrtý výrok, ktorým žalobu v prevyšujúcej časti nároku na náhradu funkčného platu a úroku z omeškania zamietol.“

13. Doplniací rozsudok odvolaním napadnutý nebol.

IV.

Konanie o odvolaní

14. Krajský súd v Bratislave (ďalej ako „odvolací súd“) rozsudkom z 27. februára 2024 č. k.

16CoPr/5/2022-286 rozhodol o odvolaní žalobkyne a žalovaného tak, že

- rozsudok súdu prvej inštancie, v spojení s doplniacím rozsudkom v napadnutej časti vyhovujúceho výroku, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu funkčného platu v sume 7.293,75 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 307,50 eur od 11. 8. 2017 do zaplataenia, 307,50 eur od 11. 09. 2017 do zaplataenia, 307,50 eur od 11. 10. 2017 do zaplataenia, 307,50 eur od 11. 11. 2017 do zaplataenia, 307,50 eur od 11. 12. 2017 do zaplataenia, 307,50 eur od 11. 01. 2018 do zaplataenia, 369,50 eur od 11. 02. 2018 do zaplataenia, 369,50 eur od 11. 03. 2018 do zaplataenia, 369,50 eur od 11. 04. 2018 do zaplataenia, 369,50 eur od 11. 05. 2018 do zaplataenia, 369,50 eur od 11. 06. 2018 do zaplataenia, 369,50 eur od 11. 07. 2018 do zaplataenia, 369,50 eur od 11. 08. 2018 do zaplataenia, 369,50 eur od 11. 09. 2018 do zaplataenia, 369,50 eur od 11. 10. 2018 do zaplataenia, 369,50 eur od 11. 11. 2018 do zaplataenia, 369,50 eur od 11. 12. 2018 do zaplataenia, 369,50 eur od 11. 01. 2019 do zaplataenia, 274,50 eur od 11. 02. 2019 do zaplataenia, 274,50 eur od 11. 03. 2019 do zaplataenia, 274,50 eur od 11. 04. 2019 do zaplataenia, 274,50 eur od 11. 05. 2019 do zaplataenia, 274,50 eur od 11. 06. 2019 do zaplataenia, 274,50 eur od 11. 07. 2019 do zaplataenia, 274,50 eur od 11. 08. 2019 do zaplataenia, 274,50 eur od 11. 09. 2019 do zaplataenia, ako aj v súvisiacich výrokoch o trovách konania potvrdil (výrok I.),
- odvolanie žalobkyne proti vyhovujúcemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie odmietol (výrok II.) a
- žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania (výrok III.).

15. K odvolaniu žalobkyne odvolací súd v bodoch 41. až 43. odôvodnenia jeho rozsudku uviedol:

„41. Pri posúdení odvolania podaného žalobkyňou odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že nakoľko žalobkyňa podala odvolanie, ktoré smerovalo len proti dôvodom pôvodného rozhodnutia (ohľadom časti konania, o ktorej súd prvej inštancie nerozhodol), takéto odvolanie nie je prípustné. Keďže žalobkyňa podala odvolanie voči výroku rozhodnutia, ktorým sa jej žalobe vyhovel (hoci len čiastočne), nemožno konštatovať, že by takýmto vyhovujúcim výrokom bola žalobkyni spôsobená ujma na jej právach, preto odvolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa podala odvolanie ako neoprávnená osoba, čo nevyhnutne rezultuje do záveru o odmietnutí odvolania (viď aj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 05. 02. 2014 sp. zn. 7Cdo/62/2013).

42. V tejto súvislosti neobstojí argumentácia žalobkyne, že podané odvolanie nie je predčasné, keďže rozsudok a doplniací rozsudok tvoria jeden celok a jediný význam doplnacieho rozsudku je len v posunutí lehoty na podanie odvolania proti výroku v doplnacom rozsudku. Podmienkou prípustnosti odvolania je, aby bolo podané po vyhlásení rozhodnutia voči výroku ktorého smeruje; v prejednávanej veci však žalobkyňa podala odvolanie, obsahom ktorého boli námietky smerujúce proti nevyhoveniu žalobe v plnom rozsahu, ešte pred vyhlásením doplnacieho rozsudku, ktorým bol nárok uplatnený žalobkyňou v prevyšujúcej časti zamietnutý (výrokom IV. doplnacieho rozsudku - poznámka dovolacieho súdu).

43. Na uvedenom základe, po vecnom a právnom zhodnotení relevantných skutočností odvolací súd odvolanie žalobkyne proti vyhovujúcemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 14Cpr/15/2016-217 z 13. 07. 2021, odmietol ako podané neoprávnenou osobou podľa § 386 písm. b) C. s. p.“

16. K odvolaniu žalovaného odvolací súd uviedol:

„45. Podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce v znení účinnom v čase predmetnej výpovede, ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov zamestnancovi vôbec nepriznať. Náhrada mzdy môže byť priznaná najviac za čas 36 mesiacov.

46. K odvolaniu žalovaného odvolací súd uvádza, že hoci žalovaný uviedol, že podáva odvolanie voči celému pôvodnému rozhodnutiu súdu prvej inštancie, t. j. voči celému vyhovujúcemu výroku ako aj voči súvisiacim výrokom o trovách konania, z dôvodu, že podľa obsahu odvolania namieta priznanie úrokov z omeškania ako takých, ale dôvodnosť priznania náhrady funkčného platu žalobkyni len za čas presahujúci 12 mesiacov, odvolací súd podrobil odvolaciemu prieskumu vyhovujúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie len v odvolaní takto napadnutom rozsahu.

47. Nakoľko súd prvej inštancie priznal žalobkyni nárok na náhradu funkčného platu za obdobie od 09. 09. 2016 do 09. 09. 2019 vo výške 13.058 eur, predstavujúcej náhradu funkčného platu žalobkyne u žalovaného za predmetné obdobie krátenú o mzdu žalobkyne z výkonu práce vo verejnom záujme u

zamestnávateľa B. v danom období, keď nárok za 12 mesiacov (t. j. od 09. 09. 2016 do 09. 09. 2017) z uvedenej priznanej sumy pozostáva z náhrady funkčného platu u žalovaného (za obdobie 09/2016 - 12/2016 funkčný plat 1.615,50 x 4 mesiace = 6.462, za obdobie od 01. 01. do 09. 09. 2017 funkčný plat 1.667,50 x 8 mesiacov x 9 dní = 13.340 + 500,25; spolu vo výške 20.302,25 eur) zníženej o predmetnú mzdu žalobkyne [z výkonu práce vo verejnom záujme - poznámka dovolacieho súdu] (za obdobie 15. 10. 2016 až 12/2016 mzda 1.300 x 2,5 mesiaca = 3.250, za obdobie od 01. 01. do 09. 09. 2017 mzda 1.360 x 8 mesiacov x 9 dní = 10.880 + 408; spolu teda vo výške 14.538), čo predstavuje sumu 5.764,25 eur (20.302,25 - 14.538); priznaný nárok prevyšujúci 12 mesiacov, napadnutý odvolaním žalovaného preto predstavuje sumu 7.293,75 eur (13.058 - 5.764,25).

48. Na základe odvolania žalovaného bolo teda rozhodujúcou otázkou posúdenie, či súd prvej inštancie dospel k správneému záveru o dôvodnosti žalobkyňou uplatneného nároku na náhradu funkčného platu v dôsledku neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru za čas presahujúci 12 mesiacov, ktorý súd prvej inštancie priznal žalobkyňi v maximálnom rozsahu (+) 24 mesiacov, t. j. celkovo žalobkyňi priznal náhradu funkčného platu za 36 mesiacov. Zo spisového materiálu pritom vyplynulo, že oznámenie žalobkyne, že trvá na ďalšom zamestnávaní bolo žalovanému doručené dňa 09. 09. 2016 a pracovný pomer strán platne skončil dňom 31. 03. 2021.

49. Odvolací súd konštatuje, že žalovaný v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce požiadal v konaní pred súdom prvej inštancie o nepriznanie, resp. moderovanie žalobkyňou uplatneného nároku za čas presahujúci 12 mesiacov, avšak okrem argumentácie založenej na nutnosti zníženia uvedeného nároku žalobkyne v dôsledku aplikácie § 55 Zákona o štátnej službe na základe pracovného pomeru, ktorý vykonávala žalobkyňa u iného zamestnávateľa (B.) od 15. 10. 2016, ktorej súd prvej inštancie aj vyhovel, žiadne iné dôvody k žiadosti o nepriznanie, resp. krátene žalobkyňou uplatnenej náhrady funkčného platu za obdobie nad 12 mesiacov neuviedol.

50. S ohľadom na uvedené, argumentácia žalovaného uvedená v odvolaní, kde namietal, že výška náhrady funkčného platu za 12 mesiacov je dostatočne vysoká a v súlade so satisfakčnou, sankčnou a sociálnou funkciou náhrady funkčného platu, predstavuje v konaní neprípustnú novotu v zmysle § 366 C. s. p., nakoľko žalovaný nijako neodôvodnil, prečo uvedenú argumentáciu nemohol uplatniť už v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd poznamenáva, že aj v prípade ak by nešlo o novotu, predmetná námietka by nebola dôvodná a to vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný nijako bližšie skutkovo nevymedzil konkrétne okolnosti, ktoré by mali zakladať posúdenie naplnenia predmetných funkcií náhrady funkčného platu.“

17. Zo spisového materiálu pritom vyplynulo, že oznámenie žalobkyne, že trvá na ďalšom zamestnávaní, bolo žalovanému doručené dňa 9. septembra 2016 a pracovný pomer strán platne skončil dňom 31. marca 2021.

18. V nadväznosti na námietku žalovaného, týkajúcu sa priznania úrokov z omeškania k nároku uplatnenému žalobkyňou, keď tvrdil, že e ich priznanie nemá oporu v zákone, a že výška priznanej náhrady funkčného platu samotného je dostatočne vysoká a je tak v súlade so sankčnou aj satisfakčnou funkciou a priznania úrokov z omeškania z hrubej mzdy a aj ich premlčania, poukázal odvolací súd na ods. 22. až 26. rozhodnutia súdu prvej inštancie. S uvedeným odôvodnením sa v plnom rozsahu stotožnil a v podrobnostiach naň odkázal. Zároveň poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR zo 4. júla 2017 sp. zn. III. ÚS 460/2017 v ktorom Ústavný súd SR dospel k záveru, že zamestnávateľ, ktorý sa dostane do omeškania s peňažným plnením voči zamestnancovi, je povinný platiť od vzniku omeškania zákonné úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., pričom ustanovenie § 1 ods. 4 Zákonníka práce nemožno vykladať tak, že by tomuto záveru bránilo.

19. Vo vzťahu k žalovaným uplatnenej námietke premlčania uplatneného úroku z omeškania odvolací súd dodal, že pre posúdenie počiatku premlčacej doby je rozhodujúce, kedy bolo súdu prvej inštancie doručené podanie, v ktorom žalobkyňa žiadala o rozšírenie petitu o úroky z omeškania, a nie kedy súd prvej inštancie o danom návrhu na rozšírenie petitu rozhodol. V zmysle uvedeného považoval odvolací súd záver súdu prvej inštancie o tom, že nárok na úroky z omeškania si žalobkyňa uplatnila v premlčacej dobe v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka, za správny.

20. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj námietku žalovaného, že priznanie úrokov z omeškania je v rozpore s dobrými mravmi, keďže žalovaný nevymedzil žiadne skutkové okolnosti, ktoré by mali takýto rozpor založiť a žiadne takéto ani zo spisového materiálu nevyplynuli.

21. Na základe uvedených záverov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne a právne správny potvrdil a rovnako potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výrokoch o trovách konania, keďže pre rozhodnutie odvolacieho súdu bol rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia, kedy už bolo rozhodnuté súdom prvej inštancie o celej žalobe. Zároveň odvolací súd žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko žalobkyňa ani žalovaný neboli v odvolacom konaní úspešní.

V.

Návrh žalobkyne na doplnenie rozsudku odvolacieho súdu

22. Odvolací súd uznesením z 29. októbra 2024 č. k. 16CoPr/5/2022-365 zamietol návrh žalobkyne na doplnenie rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. februára 2024 č. k. 16CoPr/5/2022-286.

23. V bodoch 3., 9. až 11. odôvodnenia tohto uznesenia odvolací súd uviedol:

„3. Žalobkyňa ... podala návrh označený ako „Návrh na opravu chyby v písaní, alternatívne návrh na vydanie doplniaceho rozsudku“...

9. Z dôvodu, že žalobkyňa v podanom návrhu argumentovala skutočnosťou, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie len v rozsahu 7.293,75 eur s príslušenstvom, a teda nerozhodol o celej časti, v ktorej bolo podané odvolanie, keďže vyhovujúcim výrokom rozsudku súdu prvej inštancie bolo priznané plnenie 13.058 eur s príslušenstvom a žiadala, aby odvolací súd rozhodol o celej časti rozsudku súdu prvej inštancie napadnutej odvolaním, v nadväznosti na uvedené právne východiská odvolací súd posúdil návrh žalobkyne ako návrh na doplnenie odvolacieho rozsudku, nakoľko absencia vysporiadania sa s celým odvolaním nemôže zakladať chybu v písaní v zmysle § 224 C. s. p. Z uvedeného dôvodu odvolací súd skúmal, či boli naplnené podmienky v zmysle § 225 ods. 1 C. s. p., teda či bol návrh žalobkyne podaný včas, a či sú dané dôvody na doplnenie.

10. Z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 27. februára 2024 č. k. 16CoPr/5/2022-286, bol žalobkyňi doručený dňa 18. 04. 2024 (č. l. 296 spisu), teda zákonná 15-dňová lehota na podanie návrhu na doplnenie začala plynúť dňa 19. 04. 2024 a uplynula dňa 04. 05. 2024. Keďže návrh žalobkyne na doplnenie rozsudku bol súdu doručený dňa 18. 05. 2024 (č. l. 344 až 347 spisu), odvolací súd konštatuje, že žalobkyňa podala návrh až po uplynutí zákonnej lehoty, a preto návrh na doplnenie zamietol.

11. Záverom odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že rozsah podaného odvolania žalovaného (ktorý napadol vyhovujúci výrok predmetného rozsudku súdu prvej inštancie), a teda aj rozsah odvolacieho prieskumu, boli podrobne špecifikované v odsekoch 46. a 47. rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. februára 2024 č. k. 16CoPr/5/2022-286.“

VI.

Dovolanie žalobkyne

24. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie z dôvodov podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

25. Nesprávny procesný postup, ktorým malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP vzhľadom na žalobkyňa v nedostatočne a nepresvedčivo odôvodnenom rozsudku odvolacieho súdu a v nesprávnosti jeho výroku I.

26. Podľa dovolateľky nedostatok vysvetlenia dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci spočíva v neodôvodnení postupu odvolacieho súdu pri odrátaní sumy 5.764,25 eur. Odvolací súd poukázal v ods. 47. na to, že súd prvej inštancie priznal žalobkyňi nárok na náhradu funkčného platu za obdobie od 9.

septembra 2016 do 9. septembra 2019 vo výške 13.058 eur predstavujúcej náhradu jej funkčného platu, krátenú o jej mzdu z výkonu práce vo verejnom záujme u zamestnávateľa B. V ďalšej časti tohto bodu odôvodnenia však odvolací súd odrátal plat žalobkyne u jej nového zamestnávateľa za uvedené obdobie od náhrady funkčného platu, ktorý by žalobkyňa za uvedené obdobie obdržala od žalovaného a takto dospel k sume 5.764,25 eur. Následne však, bez zrejmeho dôvodu a primeranej argumentácie, uvedenú sumu odrátal od sumy 13.058 eur a dospel k sume 7.293,75 eur. Pre uvedený postup odvolacieho súdu absentuje akákoľvek jeho argumentácia, navyše bez uvedenia skutkových záverov, na základe ktorých došlo k ním prezentovanému právnemu posúdeniu spočívajúcim v odrátaní sumy 5.764,25 eur prišiel.

27. Za nesprávny procesný postup považuje dovolateľka postup, ktorým odvolací súd dospel k záveru vyjadrenom v o výroku I. rozsudku, potvrdzujúcim rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vyhovujúceho výroku v sume 7.293,75 eur, spolu s príslušným úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne, hoci súd prvej inštancie žalobkyňu priznal plnenie v rozsahu 13.058 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z jednotlivých rozdielov mesačných plátov. V prípade, ak odvolací súd chcel rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť, mal podľa dovolateľky vo výroku uviesť, že odvolaním napadnutý rozsudok mení v zmysle § 388 CSP, a v prípade, ak súd druhej inštancie chcel rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť, mal byť výrok rozsudku totožný s výrokom rozsudku súdu prvej inštancie. Z dovolaním napadnutého rozsudku však nie je zrejme, ako odvolací súd rozhodol, keď na jednej strane uviedol, že priznáva nižšiu sumu ako priznal súd prvej inštancie a na druhej strane uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

28. Za odvolacím súdom nesprávne právne posúdenú otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, označila dovolateľka otázku: „Či odvolanie žalobkyne, explicitne podané a odôvodnené, proti výroku rozsudku o čiastočnom zamietnutí žaloby, ktorý odvolaním napadnutý rozsudok v čase podania odvolania neobsahuje a tento výrok nebol vyhlásený, avšak tento výrok obsahuje odvolaním napadnutý rozsudok (v listinnej forme) už v čase rozhodovania odvolacieho súdu je odvolaním prípustným?“

29. Dovolateľka je toho názoru, že odvolanie, explicitne podané a takto aj odôvodnené proti určitému výroku (výroku o čiastočnom zamietnutí), ktorý napadnutý rozsudok v čase podania odvolania neobsahuje a tento výrok ani nebol vyhlásený, avšak bol vyhlásený a obsiahnutý v listinnej podobe o 4 dni, a takto existoval aj v čase rozhodovania odvolacieho súdu, je odvolaním prípustným.

30. Takto podané odvolanie nie je odvolaním podaným proti výroku rozsudku, ktorý v ňom nie je obsiahnutý v čase rozhodovania odvolacieho súdu, resp. nie je odvolaním proti dôvodom rozhodnutia a ani nie je odvolaním pre neobsiahnutie výroku o zamietnutí v napadnutom rozsudku, nakoľko v čase rozhodovania odvolacieho súdu bol napadnutý výrok, ktorým bolo rozhodnuté o subjektívnych právach, doplnený doplniacim rozsudkom.

31. Zároveň uvedený dovolací dôvod podľa dovolateľky predstavuje, s dôrazom na nález Ústavného súdu SR z 26. apríla 2018 sp. zn. II. ÚS 89/2018, aj dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP.

32. Dovolateľka s poukazom na ods. 42. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu namietla, že odvolací súd prehliadol skutočnosť, že v podanom odvolaní explicitne uviedla, že podáva odvolanie proti výroku I. a výroku II. v časti, v ktorej súd prvej inštancie nevyhovel podanej žalobe, v časti 49.004 eur spolu s úrokom z omeškania z jednotlivých funkčných plátov - výrok I. a v časti 58 % náhrady trov konania - výrok II. z dôvodu, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zdôraznila, že v podanom odvolaní slovami „v časti, v ktorej nevyhovel ...“ uviedla, voči čomu podala odvolanie. Teda jasným a presným spôsobom označila, v čom bolo zasiahnuté rozsudkom súdu prvej inštancie do jej práv (slovami „nevyhovel“). Zo spôsobu, ktorým označila proti čomu podáva odvolanie zároveň logicky vyplynulo, že ho nepodala pre absenciu výroku o zamietnutí. Z uvedeného dôvodu neobstojí argumentácia súdu druhej inštancie, poukazujúceho na uznesenie najvyššieho súdu z 5. februára 2014 sp. zn. 7Cdo/62/2013, nakoľko toto uznesenie vychádzalo z iného skutkového stavu, pri ktorom bolo podané odvolanie práve pre absenciu výroku I. a poukázala na závery rozsudku

Najvyššieho súdu ČR z 26. augusta 2021 sp. zn. 21Cdo/943/2020. Žalobkyňa zdôraznila, že doplniaci rozsudok a doplnený rozsudok tvoria spolu jedno procesné rozhodnutie, čo vyplýva aj z logického a jazykového výkladu inštitútu doplnacieho rozsudku (doplnia sa pôvodný rozsudok o výrok, ktorý v ňom absentuje). Procesný význam doplnacieho rozsudku vo vzťahu k podanému odvolaniu je ten, že lehota na podanie odvolania proti výroku v doplnacom rozsudku sa končí až uplynutím 15. dňa po doručení doplnacieho rozsudku pre stranu oprávnenú podať odvolanie, teda zakladá len iný koniec lehoty na podanie odvolania. Odvolanie podané pred doručením doplnacieho rozsudku nie je podľa dovolateľky odvolaním predčasným, nakoľko pre rozhodnutie odvolacieho súdu je rozhodujúci stav v čase vyhlásenie rozhodnutia (§ 217 ods. 1 CSP), teda v čase rozhodnutia o podanom odvolaní, kedy už bol doplniaci rozsudok doručený obom procesným stranám. Žalobkyňa uviedla, že doplniaci rozsudok jej bol doručený dňa 31. augusta 2021, teda len 4 dni potom ako podala odvolanie. V zmysle úvahy odvolacieho súdu mala žalobkyňa po dni 31. augusta 2021 zopakovať to isté odvolanie. Odvolanie bolo doručené odvolaciemu súdu a druhej procesnej strane v čase, kedy už bol doručený aj doplniaci rozsudok. Podľa dovolateľky postup, ktorým argumentuje odvolací súd vedie k požiadavke prehnaneho formalizmu pri uplatňovaní subjektívnych práv účastníkov konania a poukázala na nálezy Ústavného súdu SR z 5. novembra 2020 sp. zn. II. ÚS 348/2020 a IV. ÚS 520/2012.

33. Na základe vyššie uvedeného bola žalobkyňa toho názoru, že odvolací súd pri rozhodovaní o podanom odvolaní vychádzal z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktoré na zistený skutkový stav nedopadá a závery súdu druhej inštancie vychádzajú tak z nesprávneho právneho posúdenia veci. Z uvedených dôvodov dovolateľka navrhla dovolaciemu súdu, aby zmenil rozsudok odvolacieho súdu tak, že žalobe žalobkyne vyhovie (v celom rozsahu) a prizná žalobkyni plný nárok na náhradu trov konania, prípadne aby v zmysle § 449 ods. 2 CSP zrušil rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok prvoinštančného súdu a doplniaci rozsudok, a aby vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a priznal žalobkyni náhradu trov konania.

34. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu žalobkyne uviedol, že s rozhodnutím odvolacieho súdu sa stotožňuje a dovolanie žalobkyne považuje za nedôvodné, preto ho navrhol ako neprípustné odmietnuť alebo ako nedôvodné zamietnuť.

VII.

Konanie o dovolaní

35. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), preskúmal prípustnosť a dôvodnosť podaného dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) a dospel k záveru, že dovolaniu nemožno vyhovieť.

36. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (porovnaj sp. zn. 3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016).

37. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci

dovolacieho súdu.

38. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

K dovolaniu podľa § 420 písm. f) CSP

Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

39. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (porovnaj sp. zn. 1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto posudzoval opodstatnenosť argumentácie dovolateľky, že v konaní (pred nižšími súdmi) došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti.

40. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pojmovým znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f) CSP je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnemu rámcu, ktorý zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných ústavou. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu porovnaj R 129/1999 a sp. zn. 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017 a 8Cdo/85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

41. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

42. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo

účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04).

43. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov.

44. Z dovolaním napadnutého rozsudku podľa dovolateľky nie je zrejmé, ako súd druhej inštancie rozhodol, keď na jednej strane uvádza, že priznáva nižšiu sumu ako priznal súd prvej inštancie a na druhej strane uvádza, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje; žalobkyňa tak nevie posúdiť ako vlastne súd druhej inštancie rozhodol.

45. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka namieta nejednoznačnosť I. výroku rozsudku odvolacieho súdu a jeho nedostatočné odôvodnenie, keď odvolací súd mal bez zrejmeho dôvodu a primeranej argumentácie odrátať od sumy 13.058 eur (priznanej súdom prvej inštancie vo výroku I. jeho rozsudku) sumu 5.764,20 eur a dospieť k sume 7.293,75 eur.

46. Uvedenú námietku zmätočnosti dovolací súd nepovažoval za opodstatnenú, a to z nasledovných dôvodov:

46.1. Žalobkyňa v konaní uplatnila nárok na náhradu funkčného platu z neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru (ďalej aj „náhrada“) v celkovej sume 62.062 eur + úroky z omeškania; súd prvej inštancie jej odvolaním napadnutým výrokom I. jeho rozsudku uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni uplatňovanú náhradu iba vo výške 13.058 eur (+ úroky z omeškania). Žalovaný uvedený vyhovujúci I. výrok napadol odvolaním, namietajúc (okrem úrokov z omeškania) aj priznanie náhrady za čas presahujúci 12 mesiacov, t. j. za obdobie od 09. 09. 2016 do 09. 09. 2019.

46.2. Odvolací súd v dovolaním napadnutom výroku I. jeho rozsudku rozhodol tak, že „rozsudok súdu prvej inštancie, v spojení s doplniacim rozsudkom v napadnutej časti vyhovujúceho výroku, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu funkčného platu v sume 7.293,75 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne ...“. Tento výrok je podľa názoru odvolacieho zrozumiteľný a jednoznačný; jasne z neho vyplýva, že vyhovujúci výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie, priznávajúci náhradu 13.058 eur, potvrdil len v napadnutom rozsahu, týkajúcom sa iba časti priznanej náhrady, predstavujúcej sumu 7.293,75 eur z celkovej sumy 13.058 eur).

46.3. Čo sa týka odôvodnenia tohto výroku, z bodu 46. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu jasne vyplýva, že odvolací súd posúdil odvolanie žalovaného podľa jeho obsahu tak, že žalovaný namietal dôvodnosť priznania náhrady len za čas presahujúci 12 mesiacov. V bode 47. odôvodnenia jasne a zrozumiteľne odôvodnil, ako dospel k záveru, že odvolaním nenapadnutá náhrada funkčného platu za prvých 12 mesiacov od 09. 09. 2016 do 09. 09. 2017 (po odrátaní mzdy u zamestnávateľa Bratislavského samosprávneho kraja) predstavuje sumu 5.764,25 eur, takže odvolaním žalovaného namietaná náhrada za obdobie prevyšujúce 12 mesiacov predstavuje sumu 7.293,75 eur (13.058 - 5.764,25).

46.4. Z uvedených dôvodov dovolací súd nepovažoval za dôvodnú dovoláciu námietku zmätočnosti rozsudku odvolacieho súdu (§ 420 písm. f) CSP).

K dovolaniu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (odsek 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (odsek 2).

47. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

48. V prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolateľ povinný jednoznačne vymedziť právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a uviesť, ktorý z predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP zakladá prípustnosť jeho dovolania, t. j. uviesť spôsob riešenia vymedzenej právnej otázky dovolacím súdom s poukazom na jeho príslušnú rozhodovaciu prax. Aby určitá otázka spĺňala kritérium prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, musí ísť o otázku právnu (nie o otázku skutkovú) hmotnoprávnej alebo procesnoprávnej povahy, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorá je v dovolaní vymedzená jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania.

49. Za právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a ktorá v doterajšej rozhodovacej praxi najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho doteraz vyriešená nebola, dovolateľka označila otázku:

„Či odvolanie žalobkyne, explicitne podané a odôvodnené proti výroku rozsudku o čiastočnom zamietnutí žaloby, ktorý odvolaním napadnutý rozsudok v čase podania odvolania neobsahuje a tento výrok nebol vyhlásený, avšak tento výrok obsahuje odvolaním napadnutý rozsudok (v listinnej forme) už v čase rozhodovania odvolacieho súdu, je odvolaním prípustným?“

50. Poukázala na to, že v podanom odvolaní explicitne uviedla, že podáva odvolanie proti výroku I. a výroku II. v časti, v ktorej Okresný súd Bratislava III nevyhovelo podanej žalobe, t. j. v časti 49.004 eur spolu s príslušným úrokom z omeškania z jednotlivých funkčných plátov - výrok I. a v časti 58 % náhrady trov konania - výrok II. z dôvodu, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Pokiaľ odmietnutie odvolania proti vyhovujúcemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie výrokom II. rozsudku odvolacieho súdu odvolací súd odôvodnil tým, „že nakoľko žalobkyňa podala odvolanie, ktoré smerovalo len proti dôvodom pôvodného rozhodnutia (ohľadom časti konania, o ktorej súd prvej inštancie nerozhodol), takéto odvolanie nie je prípustné - keďže žalobkyňa podala odvolanie voči výroku rozhodnutia, ktorým sa jej žalobe vyhovel (hoci len čiastočne), nemožno konštatovať, že by takýmto vyhovujúcim výrokom bola žalobkyni spôsobená ujma na jej právach, preto odvolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa podala odvolanie ako neoprávnená osoba, čo nevyhnutne rezultuje do záveru o odmietnutí odvolania. Súd druhej inštancie poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 05. 02. 2014, sp. zn. 7Cdo/62/2013 - bod 41. odôvodnenia rozsudku.“, také odôvodnenie dovolateľka považuje za založené na nesprávnom právnom posúdení, vedúcom k neprávnomu procesnému postupu. Dovolateľka je toho názoru, že z obsahu odvolania logicky vyplýva, že ho nepodala pre absenciu výroku o zamietnutí, preto neobstojí argumentácia odvolacieho súdu s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 05. 02. 2014 sp. zn. 7Cdo/62/2013.

51. Doplniaci rozsudok a rozsudok, ktorý je doplnený, tvoria spolu jedno procesné rozhodnutie. Procesný význam doplnacieho rozsudku vo vzťahu k podanému odvolaniu je ten, že lehota na podanie odvolania proti výroku v doplnacom rozsudku sa končí až uplynutím 15. dňa po doručení doplnacieho rozsudku pre stranu oprávnenú podať odvolanie, teda zakladá len iný koniec lehoty na podanie odvolania.

52. Odvolanie podané pred doručením doplnacieho rozsudku podľa názoru dovolateľky nie je odvolaním predčasným, nakoľko pre rozhodnutie odvolacieho súdu je rozhodujúci stav v čase vyhlásenie rozhodnutia (ustanovenie § 217 ods. 1 CSP), kedy už doplniaci rozsudok bol doručený obom procesným stranám.

53. Ak v zmysle úvahy súdu druhej inštancie mala žalobkyňa po dni 31. 08. 2021 zopakovať to isté odvolanie, hoci jej odvolanie bolo doručené súdu druhej inštancie i druhej sporovej strane v čase, kedy už bol doručený doplniaci rozsudok, argumentácia odvolacieho súdu vedie k prehnanému formalizmu pri uplatňovaní subjektívnych práv účastníkov konania.

Podľa § 124 ods. 1 CSP (obdobne podľa § 41 ods. 2 OSP) každé podanie sa posudzuje podľa jeho obsahu.

Podľa § 218 ods. 1 veta prvá CSP (rovnako aj podľa § 155 ods. 1 veta prvá OSP) obsah rozhodnutia vo veci samej vysloví súd vo výroku rozsudku.

Ak nerozhodol súd v rozsudku o niektorej časti predmetu konania, o trovách konania alebo o predbežnej vykonateľnosti, môže účastník do pätnástich dní od doručenia rozsudku navrhnúť jeho doplnenie. Súd môže rozsudok, ktorý nenadobudol právoplatnosť, doplniť aj bez návrhu (§ 225 ods. 1 CSP, rovnako aj § 166 ods. 1 OSP).

Podľa § 355 ods. 1 CSP (rovnako aj v zmysle § 201 ods. 1 vety prvej OSP) proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon nevyklučuje.

Podľa § 358 CSP (rovnako v zmysle § 202 ods. 4 OSP) odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

54. Ako je uvedené vyššie, odvolací súd v bodoch 39. až 42. odôvodnenia jeho rozsudku dôvodil tým, že:

„Súd prvej inštancie vyhlásil rozsudok, ktorým žalobe v časti vyhovel (o zaplatenie 13.058 eur s príslušenstvom - výrok I.) a rozhodol o náhrade trov prvoinštančného konania (výrok II.) a o náhrade trov odvolacieho konania (proti medzitýmnemu rozsudku č. k. 14Cpr/15/2016-102 z 12. 09. 2019 - výrok III.), čomu zodpovedá aj písomné vyhotovenie rozsudku (č. l. 217 - 225 spisu). Rozsudok bol doručený žalobkyni dňa 23. 08. 2021 (č. l. 237 spisu). Proti doručenému rozsudku podal dňa 19. 08. 2021 odvolanie žalovaný a dňa 27. 08. 2021 podala odvolanie aj žalobkyňa, ktorá uviedla, že podáva odvolanie proti výroku I. a výroku II. napadnutého rozsudku v časti, v ktorej súd prvej inštancie nevyhovel podanej žalobe, t. j. v časti 49.004 eur spolu s príslušenstvom. Dňa 31. 08. 2021 súd prvej inštancie vyhlásil doplniaci rozsudok, ktorým žalobu v prevyšujúcej časti nároku na náhradu funkčného platu a úroku z omeškania zamietol (výrok IV.). Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobkyňa podala odvolanie aj proti doplnaciemu rozsudku.

Je potrebné uviesť, že rozsudkom sa má rozhodnúť o celom predmete konania. V prípade, ak nastane situácia, že súd opomenie rozhodnúť o niektorej časti predmetu konania, je možné tento stav napraviť len spôsobom ustanoveným zákonom, a to doplnením pôvodného rozsudku v zmysle § 225 C. s. p. Odvolací súd nemôže preskúmať výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý ešte nebol vyhlásený, aj keď jeho dôvody boli uverejnené. Zároveň platí, že právo podať odvolanie náleží len tej strane konania, ktorej bola rozhodnutím (jeho výrokom) spôsobená ujma na právach. Pokiaľ strana konania nebola dotknutá na svojich právach (aj keď voči takémuto rozhodnutiu zákon odvolanie pripúšťa), odvolanie sa považuje za odvolanie podané neoprávnenou osobou.

Pri posúdení odvolania podaného žalobkyňou odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že nakoľko žalobkyňa podala odvolanie, ktoré smerovalo len proti dôvodom pôvodného rozhodnutia (ohľadom časti konania, o ktorej súd prvej inštancie nerozhodol), takéto odvolanie nie je prípustné. Keďže žalobkyňa podala odvolanie voči výroku rozhodnutia, ktorým sa jej žalobe vyhovel (hoci len čiastočne), nemožno konštatovať, že by takýmto vyhovujúcim výrokom bola žalobkyni spôsobená ujma na jej právach, preto odvolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa podala odvolanie ako neoprávnená osoba, čo nevyhnutne rezultuje do záveru o odmietnutí odvolania (viď aj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 05. 02. 2014 sp. zn. 7Cdo/62/2013).

V tejto súvislosti neobstojí argumentácia žalobkyne, že podané odvolanie nie je predčasné, keďže rozsudok a doplniaci rozsudok tvoria jeden celok a jediný význam doplnacieho rozsudku je len v posunutí lehoty na podanie odvolania proti výroku v doplniacom rozsudku. Podmienkou prípustnosti odvolania je, aby bolo podané po vyhlásení rozhodnutia voči výroku ktorého smeruje; v prejednávanej veci však žalobkyňa podala odvolanie, obsahom ktorého boli námietky smerujúce proti nevyhoveniu žalobe v plnom rozsahu ešte pred vyhlásením doplnacieho rozsudku, ktorým bol nárok uplatnený žalobkyňou v prevyšujúcej časti zamietnutý.

Na uvedenom základe, po vecnom a právnom zhodnotení relevantných skutočností odvolací súd odvolanie žalobkyne proti vyhovujúcemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 14Cpr/15/2016-217 z 13. 07. 2021, odmietol ako podané neoprávnenou osobou podľa § 386 písm. b) C. s. p.“

55. Vzhľadom na vyššie uvedené ustanovenia CSP, resp. OSP dovolací súd dospel k záveru o neopodstatnenosti námietky dovolateľky, že v danej veci neobstojí argumentácia odvolacieho súdu s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 05. 02. 2014 sp. zn. 7Cdo/62/2013. V namietanom rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/62/2013 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací konštatoval:

„Predmetom dovolacieho konania môže byť len právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu. Zákon výslovne uvádza, že dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia prípustné nie je (§ 236 ods. 2 O. s. p.). Pokiaľ však dovolanie obsahuje aj námietky týkajúce sa spôsobu rozhodnutia, je dovolaním napadnutý aj výrok rozhodnutia, ktorý už dovolaciemu prieskumu zásadne podlieha. Dovolanie nie je prípustné ani proti chýbajúcemu výroku (obdobne napr. Števček/Ficová: Občiansky súdny poriadok, C. H. Beck, I. vydanie 2009, str. 667). Rozhodnutie odvolacieho súdu je právoplatné, ak je riadne doručené účastníkom konania alebo tým, ktorým to zákon ustanovuje. Právo na podanie odvolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nemá ten účastník, ktorý týmto rozhodnutím nebol dotknutý na svojich právach (viď R 40/1993).

Obdobne, ako sú vymedzené medze dovolacieho prieskumu, zákon vymedzuje i medze odvolacieho prieskumu. Účastník konania môže odvolaním napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa. Toto právo účastníka je však limitované subjektívnymi a objektívnymi hľadiskami. Zo subjektívneho hľadiska možno právo podať odvolanie priznať len tomu účastníkovi, ktorému bola rozhodnutím (jeho výrokom, § 155 ods. 1 O. s. p.) spôsobená ujma na právach (viď R 40/93, tiež Z IV s. 50). Pokiaľ účastník nebol dotknutý na svojich právach (i keď voči takémuto rozhodnutiu zákon odvolanie pripúšťa), odvolací súd jeho odvolanie odmietne, ako neprípustné (§ 218 ods. 1 písm. b) O. s. p.), považujúc ho za podané neoprávnenou osobou - t. j. subjektom, ktorý na podanie odvolania nie je oprávnený.

Z obsahu spisu vyplýva, že vo veci samej Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom vyhláseným 29. marca 2012 vo výroku vyslovil, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni 145 eur s príslušenstvom; žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania. Uvedený rozsudok súdu prvého stupňa napadla žalobkyňa odvolaním (viď podanie z 25. mája 2012 - č. l. 482 až 495 súdneho spisu), v ktorom (m. i.) namietala, že súd prvého stupňa vo výroku rozsudku nerozhodol o celej žalobe. Následne Okresný súd Banská Bystrica nariadil 11. júla 2012 pojednávanie na 23. augusta 2012, na ktorom vyhlásil doplnujúci rozsudok (ktorým žalobu v jej zostávajúcej časti zamietol). ... O odvolaní žalobkyne z 25. mája 2012 odvolací súd rozhodol rozsudkom vyhláseným 27. novembra 2012 sp. zn. 13Co/310/2012 tak, že potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Zásadou je, že odvolaním možno napadnúť iba rozhodnutie súdu prvého stupňa. To v pozitívnom zmysle znamená, že tu musí existovať riadne vydané súdne rozhodnutie, obsahujúce všetky podstatné náležitosti identifikované vo forme, ktorá je pre neho stanovená. Pravidlom je, pokiaľ ide o rozsudky, že sa má rozhodnúť o celom predmete konania. Pokiaľ je to účelné, môže súd rozhodnúť rozsudkom o časti alebo základe prejednávanej veci (§ 152 ods. 2 O. s. p.). Nemožno vylúčiť ani situáciu, kedy súd opomenie

rozhodnúť o niektorej časti predmetu konania. Uvedenú nesprávnosť môže súd napraviť len spôsobom ustanoveným zákonom. Ak účastník do pätnástich dní od doručenia pôvodného rozsudku navrhne jeho doplnenie (o rozhodnutie v opomenutej časti), je súd povinný o takomto návrhu rozhodnúť vydaním doplnujúceho rozsudku, pokiaľ nerozhodne uznesením, že takýto návrh zameťá. Do nadobudnutia právoplatnosti rozsudku môže i súd (ex officio) rozhodnúť o doplnení pôvodného rozsudku (§ 166 ods. 1 O. s. p.). Návrh na doplnenie sa netýka právoplatnosti ani vykonateľnosti výrokov pôvodného rozsudku (§ 166 ods. 3 O. s. p.). Súdna prax vychádza z toho, že ak súd prvého stupňa nerozhodol o niektorej časti predmetu konania, nemožno podanie účastníka, hoc označené ako odvolanie, spravidla posudzovať ako opravný prostriedok, ale v súlade s ustanovením § 41 ods. 2 O. s. p. treba ho považovať za návrh na doplnenie rozhodnutia podľa ustanovenia § 166 O. s. p. (viď napr. Z IV, s. 50). Zo zápisnice o pojednávaní z 29. marca 2012 vyplýva, že okresný súd vyhlásil rozsudok, ktorým žalobe v časti vyhovel (o zaplatenie 145 eur s príslušenstvom) a rozhodol o náhrade trov konania. Vyhlásenému výroku rozsudku zodpovedá jeho písomné vyhotovenie (porovnaj č. l. 457 - 458 a 467 súdneho spisu), ktoré bolo doručené zástupcom účastníkov konania. Žalobkyňa proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie, v ktorom vyčítala súdu, že nerozhodol o celom predmete konania. Jej námietku okresný súd považoval za opodstatnenú a tento nedostatok odstránil - doplniacim rozsudkom vyhláseným 23. augusta 2012, ktorým žalobu v zostávajúcej časti zamietol. Vznikla procesná situácia, kedy popri sebe existuje pôvodný rozsudok (v žalobe vyhovujúcej časti) a doplniaci rozsudok (v žalobe zamietajúcej časti). Odvolanie podané žalobkyňou (z 25. mája 2012) smerovalo voči pôvodnému rozsudku, z obsahu spisu nevyplýva, aby v priebehu doterajšieho konania bolo odvolanie podané aj proti doplniacemu rozsudku. ... Za správne možno označiť úvahy odvolacieho súdu v tom, že pokiaľ žalobkyňa napáda pôvodný rozsudok „vo výroku, ktorý v ňom nie je obsiahnutý“, chýba tu základný predpoklad pre využitie opravného prostriedku - existencia rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým by bolo (v jeho výroku) rozhodnuté o sporných subjektívnych právach. Dovolací súd dodáva, že odvolanie odôvodnené absenciou určitej časti predmetu konania, o ktorej súd nerozhodol, nie je prípustné. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd nepovažoval za opodstatnenú dovoláciu námietku, že odvolací súd sa „nezaoberal jej odvolaním“. Odvolací súd sa odvolaním žalobkyne zaoberal tak, ako mu to umožňovali zákonné medze tohto opravného prostriedku a konkrétne okolnosti daného prípadu. Úspešnosť odvolania žalobkyne proti pôvodnému rozsudku, ktorým bolo jej žalobe v časti vyhovené, je závislá najmä na prípustnosti tohto opravného prostriedku. V tejto súvislosti je nutné uviesť, že odvolanie žalobkyne smerujúce proti dôvodom pôvodného rozhodnutia (ohľadom absencie určitej časti konania, o ktorej súd nerozhodol), a proti výroku pôvodného rozhodnutia v žalobe vyhovujúcej časti, nie je prípustné. Odvolací súd za tejto procesnej situácie nemal právnu možnosť podrobiť pôvodný rozsudok odvolaciemu prieskumu a prípadne zasiahnuť do jeho vecnej stránky, čo aj primerane vysvetlil. ...“

56. Z okolností prejednávanej veci je zrejmé, že procesná situácia je obdobná (totožná) ako v prípade, riešenom vo vyššie citovanom rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/62/2013; nepochybil preto odvolací súd, ak z tohto rozhodnutia vychádzal a pri absencii zamietajúceho výroku v zostávajúcej časti žaloby v rozsudku súdu prvej inštancie z 13. júla 2021 a absencii odvolania proti doplniacemu rozsudku z 31. augusta 2021 (ktorým súd prvej inštancie doplnil uvedený rozsudok o výrok IV. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti) odmietol odvolanie žalobkyne proti vyhovujúcemu výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie (v časti nároku na náhradu funkčného platu vo výške 13.058 eur a v časti úrokov z omeškania) ako neprípustné.

57. Dovolateľkou formulovaná právna otázka, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, teda v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená už bola práve v rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/62/2013, preto dovolací súd jej dovolanie podané z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP vyhodnotil ako neprípustné.

58. Odvolací súd sa riešením uvedenej otázky ani neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, nebola teda založená ani prípustnosť dovolania z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

59. Neprípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP by sama osebe viedla k odmietnutiu dovolania

podľa § 447 písm. f) CSP, keďže však dovolací súd konštatoval nedôvodnosť dovolania z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie ako celok zamietol v súlade s § 448 CSP.

60. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol vzhľadom na plný úspech žalovaného v tomto konaní tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, v súlade s § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

61. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.